

Світанок

Вісник Христової присутності

Журнал "Світанок"

Березень 2025 року

Зміст

ВІДБЛИСКИ СВІТАНКУ	2
НЕНАВИСТЬ БЕЗ ПРИЧИНИ	2
МІЖНАРОДНІ БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ	15
СВЯТИЙ НАРОД	15
БОЖИЙ ПРИТУЛОК	18
ВСТАНОВЛЕННЯ СВЯЩЕНСТВА	22
СОЛОДКИЙ АРОМАТ ДЛЯ БОГА.....	26
ДЕНЬ СПОКУТИ	30

Пошукайте цитати з Писання у своїй Біблії!

Ненависть без причини

***"Це сталося, щоб збулося слово, написане в
їхньому законі: "Вони зненавиділи Мене без
причини".
Івана 15:25***

Релігійний світ часів Ісуса ненавидів його і врешті-решт засудив на смерть. Вони ненавиділи його за те, що його спосіб життя суперечив їхньому. Своїм прикладом жертовності він засуджував їхній егоїзм, а своїм вченням викривав їхні популярні помилки, навчаючи непопулярних істин.

Слова нашого вступного тексту, взяті з Псалма 69:4, були сказані Ісусом своїм учням в останні години Його земного служіння. Він знав, які страждання і душевний біль вони незабаром зазнають, і намагався підготувати їхні серця і розум до подій, які незабаром очікують їх попереду. Він не хотів, щоб вони спотикалися, але щоб вони були готові прийняти Святого Духа

в день П'ятидесятниці і взяти участь у чудових привілеях небесного покликання. Євреїв 3:1

ВСЕСВІТНЄ ПРЕЗИРСТВО

Під час служіння Ісуса учні дізналися, що наслідування смиренного і покірного Ісуса не приносить їм доброзичливого ставлення тогочасного релігійного світу. Бували випадки, коли натовпи людей стікалися навколо улюбленого Господа, але часто їхнім мотивом виявлялася якась матеріальна чи тілесна вигода, яку вони сподівалися отримати від Нього. Мало хто був зацікавлений у тому, щоб вірно слідувати за Ним, або був готовий йти на жертви, щоб стати Його учнями. Івана 6:26 і 27, 60 і 66

Коли настав час розп'яття Ісуса, Його учні, без сумніву, вірили, що Він зможе якимось чином уникнути смерті і взяти на себе роль вождя і царя Ізраїлю. Вони знали слова пророка Ісаї, який писав про Месію: "Зростанню влади Його та миру Його не буде кінця" (Ісаїя 9:7). (Ісаї 9:7). Але вони не знали, що спершу Йому потрібно було постраждати і померти за світ, перш ніж здійсняться чудові пророцтва про славу Його

Царства. Вони сподівалися розділити з Учителем його славу, яка, як вони вірили, була вже близько.

ІСУС МУСИТЬ ПОМЕРТИ

Ісус не приховував від Своїх учнів необхідності Своєї близької смерті. З Писання ми дізнаємося: "З того часу Ісус почав пояснювати учням Своїм, що Йому треба йти в Єрусалим і багато постраждати від старших, первосвящеників та вчителів Закону, і що мусить бути вбитий, а третього дня воскреснути" (Матвія 16:21). (Матвія 16:21). Хоча заява Ісуса була чіткою, його послідовники, мабуть, думали, що сказане ним має якесь інше значення.

Ісус знав, що Його учні все ще розглядають свої привілеї учнівства з точки зору матеріальних переваг і слави, яку вони сподівалися здобути, будучи пов'язаними з Ним. Він також знав, що після П'ятидесятниці вони будуть просякнуті Святим Духом розуміння. Однак зараз вони не могли прийняти той факт, що смерть їхнього Господа насправді станеться.

ЩО НЕНАВИДІЛИ ПОСЛІДОВНИКИ ІСУСА

Учні любили свого Вчителя і були переконані, що Він є богообраним Месією, але вони ще не розуміли, що Його служінню мають передувати страждання і смерть, пов'язані зі славою і пошаною. Пізніше Петро писав: "Вони дивувалися, про який час чи ситуацію говорив Дух Христовий у них, коли Він наперед говорив їм про страждання Христа і Його велику славу після них". 1 Петра 1:11

У нашому досліджуваному Писанні Ісус визнав, що його ненавидять без причини, а також пояснив: "Світ любив би тебе, як свого, якби ти належав до нього, але ти більше не є частиною світу. Я вибрав тебе, щоб ти вийшов зі світу, тому він тебе ненавидить. Пам'ятаєш, що я тобі сказав? "Раб не може бути вищим за пана". Оскільки вони переслідували мене, то, природно, переслідуватимуть і вас. А якби вони слухали мене, то слухали б і вас. Усе це через Мене зроблять вам, бо ви відцуралися Того, Хто послав Мене". Івана 15:18-21

Учитель також застерігав: "Але настане час - і він уже настав, - коли ви розійдетеся, і кожен підете

своєю дорогою, залишивши Мене одного. Але Я не самотній, бо Отець зі Мною. Я сказав вам усе це, щоб ви мали мир у Мені. Тут, на землі, ви матимете багато випробувань і скорбот. Але майте спокій, бо Я переміг світ". Івана 16:32 і 33

Варто зазначити, що не стільки попередження про прийдешнє розсіяння і переслідування було покликане дати учням мир і добрий настрій, скільки те, що коли воно прийде, вони зрозуміють його справжнє значення. Тоді вони зрозуміють, що мають великий привілей страждати разом з Ісусом. Він хотів, щоб вони знали, що Він переміг світ, і що їм також буде дана сила перемогти світ, якщо вони продовжуватимуть бути Його учнями. З цим обіцяним запевненням перемоги вони могли радіти, незважаючи на протидію і переслідування світу. Усвідомлення того, що вони страждають разом зі своїм дорогим Господом, додасть їм відваги, щоб вірно йти далі.

НАДЗВИЧАЙНІСТЬ

На прикладі Ісуса, який Він показав своїм життям, служінням і вченням, стає зрозуміло, що християнське життя - це боротьба з опозицією.

Ведеться безперервна війна, в якій ми вступаємо в бій з грізними ворогами, які перемогли б нас, якби нам не була дана божественна сила, щоб подолати їх. Сатана, диявол, є головним ворогом християнина, а його союзниками є світ і наша власна занепала плоть (1 Петра 5:8; Івана Богослова). (1 Петра 5:8; Івана 17:14 і 15; Римлян 7:18). Говорячи про себе, апостол Павло писав: "Я дисципліную своє тіло, як атлет, привчаючи його до належного. Інакше боюся, що, проповідуючи іншим, я сам можу бути дискваліфікований". 1 Коринтян 9:27

Термін "перемогти" використовується для опису перемоги християнина над дияволом, над світом і над власною плоттю. Зло є основою світу, князем якого є сатана. Тому Павло застерігав: "Не дозволяйте злу перемогти вас, але перемагайте зло добром". (Римлянам 12:21). Іван також заохочує: "Бо кожен, хто народився від Бога, перемагає світ. Це перемога (грецьк.: засіб успіху), яка перемогла світ, навіть нашу віру". 1 Івана 5:4

БОГ Є ЛЮБОВ

Наш Небесний Отець є автором любові і був її покровителем протягом усіх віків. Сатана ж є автором егоїзму. Ці два принципи воюють між собою з моменту гріхопадіння людини. Божий народ - ті, хто вірно служив Йому в усі часи - керувався любов'ю до Нього. Вони керувалися Ним і Його Духом, в той час як більшість решти людства пройшли через життя, кероване переважно принципом егоїзму.

Людина була створена на образ Божий, і сліди цього образу все ще залишаються і проявляються в добрих справах багатьох людей. (Буття 1:27). Однак, не випадковий добрий вчинок є подоланням світу та його духу. Це має бути навернення від принципу жити для себе до принципу жити для Бога і присвятити своє життя служінню Йому. Через гріх "я" було прийнято людською сім'єю як домінуючий мотив життя. Воно настільки увійшло у спосіб життя у світі, що вважається нормальним. Власний інтерес - це принцип, який править цим теперішнім світом, а сатана є "богом світу цього". 2 Коринтян 4:4

ЛЮБИТИ ОДИН ОДНОГО

Єдиний спосіб, яким можна покінчити з егоїзмом і утвердити принцип любові як керівний принцип життя на всій землі, - це Божий план спасіння. В Ісусі ми маємо найбільш вичерпний приклад любові як способу життя. Він не тільки дав нам приклад, але й заповідав любов своїм послідовникам, кажучи: "Заповідь нову даю вам, щоб ви любили один одного, як Я полюбив вас". Івана 13:34

Цей дух любові не зрозумів і не оцінив багатий молодий правитель, якому було сказано продати все, що він мав, і роздати бідним, але він пішов засмучений (Мт. 19:16-22; Лк. 18:18-23). Дотримуючись закону самозбереження, він накопичив для себе земні блага і не був готовий ділитися ними з іншими. Учні були спантеличені порадою Ісуса багатому юнакові, яка, здавалося, відображала безоглядну відмову від будь-яких особистих інтересів.

СПРАВЖНЄ УЧНІВСТВО

Тоді Петро сказав Ісусові: "Ми покинули все, щоб піти за Тобою! Що ж тоді буде нам?" (Матвія

19:27). Петро нагадував Учителеві, що вони, як Його учні, виконали умови, які Він намагався нав'язати молодому багатому правителеві. Їхнє "все" не було таким великим, як його "все", але принцип був той самий. Принісши цю жертву, вони, природно, хотіли знати, на що вони можуть розраховувати у відповідь. Запитання Петра показує, що він ще не оцінив справжнього духу учнівства. Можливо, він сподівався, що отримає щось на кшталт пошани і престижу. Замість того, щоб бути смиренним рибалкою, він, можливо, бажав зайняти видатне становище в Царстві Месії, бути правителем або великим серед людей.

Ісус відповів: "Запевняю вас, що коли світ стане новим і Син Людський сяде на престолі слави своєї, то й ви, що були моїми послідовниками, сядете на дванадцятьох престолах судити дванадцять колін Ізраїлевих. І кожен, хто покинув дім, чи брата, чи сестру, чи батька, чи матір, чи дітей, чи маєток заради Мене, отримає у стократ більше і успадкує життя вічне" (Матвія 19:19). (Мт. 19:28-29). З цього уривка не слід робити хибного висновку, що Господь бажає, щоб християни жертвували іншими. Було б неправильно

позбавляти наші сім'ї необхідних зручностей і забезпечення. Однак, після того, як ми це зробимо, надлишок належить Господу.

ВІЗЬМИ СВІЙ ХРЕСТ

Коли Ісус оголосив учням, що йде до Єрусалиму і що там Його чекає арешт і смерть, Петро не хотів цього чути. "Але Петро відвів Його вбік і почав докоряти Йому за такі слова. "Борони Боже, Господи, - сказав він. "З тобою такого ніколи не станеться!" Ісус відповів на цю добру пораду: "Відійди від Мене, сатано! Ти для мене небезпечна пастка. Ти дивишся на речі лише з людської точки зору, а не з Божої". (Матвія 16:22-23). Петро намагався переконати Учителя, щоб той дозволив власним інтересам вплинути на нього і не йшов до Єрусалиму, де, як він знав, на нього чекали вороги.

Петро мимоволі сприяв справі сатани, який завжди заохочує людей думати насамперед про себе. Люди світу, над яким панує сатана, найчастіше думають насамперед про себе. Це відкритий спосіб їхнього життя, і так було з часів Едему, але це не Божий шлях. "Тоді Ісус сказав своїм учням: "Коли хто з вас хоче йти за Мною,

нехай зречеться своєї дороги, візьме на себе хрест свій і йде за Мною. Якщо ви намагатиметеся втримати своє життя, то погубите його. А якщо душу свою погубите заради Мене, то спасете її." Вірші 24 і 25

Ісус вже тоді жертовно віддавав своє життя за весь світ людства. Взагалі кажучи, в сучасному суспільстві більшість вважає нерозумним думати про когось іншого, окрім себе. Однак Ісус звертався до розуму і серця Петра та інших учнів, звертаючи їхню увагу на те, що їхнє життя буде врятоване Божим шляхом, а не за мирським принципом "я - перш за все".

Перемагати світ означає, що ми, як християни, протистоїмо принципу егоїзму, яким ми оточені з усіх боків. Ми безкорисливо віддаємо своє життя на служіння Богові, Істині та братам. (Филип'ян 3:7 і 8; 1 Івана 3:16). Ми не покликані бути "не від світу" або жити в ізоляції від світу. (Івана 17:15). Навпаки, перебуваючи у світі, ми повинні залишатися відокремленими від його принципів і стандартів і не дозволяти його егоїстичному духу впливати на нас. Випробування для нас полягає в тому, щоб, фізично живучи і працюючи у світі, не

підкорятися його загальному духу, але продовжувати намагатися віддати своє життя в ім'я божественної любові. Римлянам 12:2

ХРЕЩЕННЯ НА СМЕРТЬ

Багате благословення чекає на християн щороку, коли вони вшановують пам'ять жертвовної смерті нашого Господа Ісуса. Причастя символічними хлібом і чашею символізує наше привласнення благ Його жертви (Матвія 26:26). (Матвія 26:26-29). Отримавши, таким чином, переваги його викупної жертви, ми радіємо божественній благодаті по відношенню до нас і пам'ятаємо про наш привілей також жертвувати, "щодня вмирати", так би мовити, відрікаючись від себе, і віддавати своє життя за виконання Божої волі. (1 Коринтян 15:13). Це може включати в себе остракізм з боку світу, витрату фізичних сил або травми від тих, хто обмовив нас своїми словами.

Наше хрещення - це хрещення у смерть Ісуса. "Чи ви забули, що коли ми з'єдналися з Христом Ісусом у хрищенні, то з'єдналися з Ним і в смерті? Бо ми померли і поховані з Христом хрещенням. І як Христос воскрес із мертвих славною силою Отця, так і ми можемо жити новим життям.

Оскільки ми з'єдналися з Ним у Його смерті, то й воскресемо, як і Він". Римлянам 6:3-5

Ми отримали особливе запрошення йти слідами нашого дорогого Господа і Учителя. "Йти" за Ним означає, що наш досвід у світі буде подібним до Його досвіду. Ісус пояснив: "Поправді кажу вам: раби не є більші за свого пана. І посланець не важливіший за того, хто посилає звістку". (Івана 13:16). Тим, хто вірно йде слідами Вчителя, навіть якщо їх "ненавидітимуть без причини", дана обітниця: "Переможці сядуть зі Мною на престоли Моєму, як і Я переміг і сів з Отцем Моїм на престоли Його". Об'явлення 3:21

Святий народ

***Ключовий вірш: "Ви будете Моїм царством
священиків, Моїм святим народом. Це те,
що ви маєте проповідувати народові
Ізраїля".
Вихід 19:6***

***Вибрані місця з Писання:
Вихід 18:12-27; 19:1-14***

Ізраїльський народ був заснований на Божих обітницях і настановах Його Закону. Хоча в Божому плані, викладеному в Його обітницях, не може бути збоїв, становище ізраїльтян у цьому плані, як і становище всіх інших народів, залежить від послуху Божій волі. Наш ключовий вірш вказує на те, що народ Ізраїлю буде відокремлений від усіх інших народів.

Очевидно, за Божим провидінням Йофор, тесть Мойсея, дав великому законодавцеві своєчасну пораду, яка міститься в першій частині сьогоднішнього уроку (Вих. 18:18). (Вих. 18:12-Березень 2025 року

18). Мойсей був працюючим і невтомним працівником. Він був цілком готовий віддати своє життя за братів, але його тесть, спостерігаючи за ситуацією з незацікавленої точки зору, бачив не тільки те, що Мойсей надмірно виснажує себе намаганням вислухати і розсудити в усіх їхніх дріб'язкових труднощах, але й те, що сам народ не отримує ефективного служіння. Роботи було просто занадто багато, щоб одна людина могла впоратися з нею належним чином.

Очевидно, що Йофор був людиною мудрою і з високими праведними принципами, про що свідчать його поради Мойсею. Він порадив своєму зятю призначити "здібних людей" - правителів або суддів - над різними групами ізраїльтян, і застеріг, щоб це були люди принципів, не егоїстичні і не жадібні. Йофор розумів, як і Мойсей, напевно, знав, що люди з несправедливими принципами будуть шукати свої власні інтереси, а не інтереси людей, якими вони керують. Будь-яка людина такого характеру була б прокляттям для народу, а не благословенням. вірші 19-27

Ці "здібні люди" в Ізраїлі служили народу під керівництвом Мойсея. Коли Мойсей отримав Закон від Бога з дорученням передати його народу, він скликав цих старійшин, або представників, разом. Він дав їм деталі Божого Закону, щоб вони отримали необхідне розуміння, щоб спочатку навчати, а потім судити народ належним чином.

Шістсот тисяч ізраїльських чоловіків дорослого віку вийшли з Єгипту. (Вихід 12:37). Це означає, що загалом, ймовірно, півтора мільйона, рахуючи жінок і дітей. Неважко уявити, з якими проблемами зіткнулася б одна людина, намагаючись без сторонньої допомоги навчити таку кількість людей Закону Божому. Не було ні друкованих видань, ні радіо, ні телебачення, ні мобільних телефонів, ні Інтернету - жодного з наших сучасних засобів комунікації. Очевидно, що Мойсей мав добре організовану групу людей, яким він міг доручити важливе завдання - передати людям необхідні деталі Закону в тому вигляді, в якому він отримав його від Бога на горі Синай. У відповідь народ сказав, що виконає все, про що говорив Господь. Вихід 19:8

Божий притулок

**Ключові вірші: "Нехай народ Ізраїля збудує
Мені святиню, щоб Я жив серед них. Ви
повинні збудувати цю скинію та її
оздоблення за зразком, який Я покажу вам".
Вихід 25:8-9**

**Вибрані місця з Писання:
Вихід, розділи 25-27**

Вказівки, дані Мойсеєві щодо будівництва скинії, можна знайти у 25-27 розділах книги Вихід, а звіт про виконання робіт - у 35-40 розділах. Власне скинія - Святе і Найсвятіше - мала бути "святинею", як сказано в Слові Божому. Вона була збудована з дерев'яних дощок шиттім (акація), покритих золотом, вставлених на кінцях у срібні гнізда і міцно скріплених між собою брусами з того ж дерева, також покритими золотом. Вихід 26:15-30

Виходячи з приблизної довжини одного "ліктя" у 18 дюймів, споруда мала п'ятнадцять футів

завширшки, п'ятнадцять футів заввишки і сорок п'ять футів завдовжки і відкривалася спереду або зі східного кінця. Вона була вкрита великою білою пляною тканиною, переплетеною фігурами херувимів у блакитному, пурпуровому та багрянному кольорах. (вірші 1-3). Відкритий кінець, або передня частина споруди, була закрита завісою з того ж матеріалу, що й покривало, і називалася "двері", або перша завіса. (вірші 36 і 37). Інша тканина з того ж матеріалу, так само виткана з фігурками херувимів, звана "завісою", або другою завісою, була повішена так, що розділяла скинію на два відділення. (вірші 31-33). Перше або більше відділення, п'ятнадцять футів завширшки і тридцять футів завдовжки, називалося "Святе". Друге, або заднє, відділення, п'ятнадцять футів завширшки і п'ятнадцять футів завдовжки, називалося "Найсвятіше". Ці два відділення становили власне скинію. Над скинією були зведені додаткові накриття для укриття. Одне з них було зроблене з кашемірової тканини або козячої вовни, друге - з баранячих шкур, пофарбованих у червоний колір, а саме верхнє - з тюленячих шкур, які допомагали відштовхувати воду. вірші 7 і 14

Скинія, яку Бог наказав побудувати ізраїльському народові в пустелі, разом з усіма релігійними службами та церемоніями, пов'язаними з нею, була, за словами апостола Павла, "тінню, тьманим прообразом майбутнього добра" (Послання до Коринтян). (Євреїв 10:1; 8:5; Колосян 2:16-17). Ці церемонії, які ізраїльтяни повинні були повторювати з року в рік, вказували на "кращі жертви", зосереджені в Ісусі, які будуть введені під час Його Першого Пришестя. (Євреїв 9:19-24). Вони принесуть вічне спасіння не тільки Ізраїлю, але й усьому людству. 1 Тимофія 2:5-6

Слід усвідомити, як ретельно Бог керував і спрямовував усіма деталями будівництва скинії. Він взяв Мойсея на гору і дав йому конкретні вказівки щодо кожної частини і способу її виготовлення. "Дивись, щоб ти зробив усе за зразком, який Я показав тобі тут, на горі" (Євреїв 8:5). (Євреїв 8:5; Вихід 25:40). Всі деталі, дані ізраїльтянам від Бога через Мойсея щодо будівництва Божої "святині", повинні були виконуватися в точній відповідності з божественними вказівками. Народ мав бути особливо уважним до цих речей, щоб не бути

недбалим і не потрапити під суворе покарання за будь-яке порушення.

Як ми вдячні, що всі ці заходи вказували на Ісуса, "служителя святині та правдивої шкіни, яку поставив Господь, а не людина". Євреїв 8:2

Встановлення священства

Ключовий вірш: "Оберніть пояси навколо поясів Аарона та його синів, і покладіть на них особливі головні убори. Тоді право на священство буде належати їм за законом навіки. Таким чином ти висвятиш Аарона та його синів".
Вихід 29:9

Вибрані місця з Писання:
Вихід 29:1-9 і 35-37

Значна частина книги Вихід присвячена зведенню ізраїльської скинії. Бог наказав, щоб вона була повністю побудована до першого дня релігійного року, який наступав приблизно через дванадцять місяців після виходу ізраїльтян з Єгипту. Він також повідомив Мойсею, де має бути розміщена кожна річ. Вихід 40:1-8

Як вірний слуга Божий, Мойсей виконав отримані накази точно так, як йому було наказано. (вірші 16-33). Писання повідомляє нам, що видима

скинія, яка асоціюється з ізраїльським центром поклоніння, зображувала небесні реалії, які стосуються теперішньої церкви євангельської епохи, а також всієї людської сім'ї в майбутньому. Євреїв 9:23-28; Об'явлення 21:1-5

Крім того, були дані вказівки щодо помазання Аарона та його синів для служіння в священичому кабінеті у зв'язку зі скинією. Ці вказівки містили деталі, що стосувалися церемонії освячення та інавгурації ізраїльського священства. Вихід 40:13-15; Левит, розділи 8 і 9

Під Божим керівництвом, у зв'язку з поставленням на посаду священства Ізраїлю була використана детальна церемонія. Оскільки апостол каже, що домовленості з Ізраїлем були "тінню майбутніх благ", ми маємо право винести уроки з цього богослужіння посвячення, які можуть допомогти нам повніше зрозуміти, що насправді означає бути послідовником Учителя - великого священика Мелхиседека. Євреїв 10:1; 5:5-6

Церемонія посвячення Аарона та його синів тривала сім днів. (Левит 8:33). Число сім використовується в Біблії для позначення цілого або повноти того, до чого воно відноситься. Отже,

сім днів посвячення дуже переконливо показують той факт, що посвячення Ісуса, Первосвященника, і його послідовників, первосвященників, охоплює всі аспекти життя і триває вічно.

Як уже зазначалося, ізраїльські священики були тими, через кого Бог роздавав свої благословення Ізраїлю і направляв їх у справах, які стосувалися Його самого. Тому майбутні члени великого Мелхиседекового священства, повністю присвячені Богові, також повинні усвідомлювати і цінувати вічну мету Бога, який покликав їх до цього привілейованого становища. Вони стануть частиною "царського священства", яке даруватиме благословення всьому людству в прийдешньому Божому Царстві.

"Якщо досконалість могла бути досягнута через левітське священство, ...чому все ж таки потрібно було, щоб прийшов інший священик, з чину Мелхиседека, а не з чину Аарона? Бо коли змінюється священство, мусить бути змінений і закон. Той, про кого це сказано, належав до іншого племені, а з того племені ніхто ніколи не служив при жертівнику. Бо ясно, що Господь наш походить з Юди, а про це плем'я Мойсей нічого не

говорив про священників... ... З'являється інший священник , подібний до Мелхиседека, який став священником не на підставі припису про своє походження, а на підставі сили незнищеного життя. Бо сказано: "Ти священник навіки, за чином Мелхиседека". Євреїв 7:11-17

Солодкий аромат для Бога

**Ключовий вірш: "Ви повинні обмити водою внутрішні органи і ноги, а священник повинен спалити все це на жертовнику. Це цілопалення, харчова жертва, пахощі приємні для Господа".
Левит 1:9**

**Вибрані місця з Писання:
Левит 1:1-17**

Символізм нюху використовується у Святому Письмі, щоб передати думку про жертвність і відданість. В Посланні до Ефесян 5:2 апостол каже: "Ходіть дорогою любові, як і Христос полюбив нас і віддав Себе за нас, як пахуче приношення і жертву Богові". Цими словами Павло повертає нас до богослужінь ізраїльської скинії, де у зв'язку з її обрядами на золотому жертовнику у Святому відділенні спалювали кадило, запах якого проникав за другу завісу у Святеє. В інструкції до цього дійства зазначалося,

що має бути "Так кадило буде регулярно горіти перед Господом по всі покоління". Вихід 30:1-8

Вказівки, що регулювали богослужіння в скинії, були дуже точними. У День Спокути Аарон, первосвященик Ізраїлю, вносив кров жертв за гріх у Святеє, щоб окропити нею сидіння милосердя. Однак перед цим необхідно було спочатку спалити кадило на Золотому жертovníку, щоб його дим і запах проникли у Святе, перш ніж Аарон пройде під завісу. Якщо цього не зробити, він помре, коли увійде до Святині. (Левит 16:11-14). Дим і запах палаючого кадила були свідченням того, що жертвоприношення було здійснене належним чином і прийнятне для Бога.

Жертвоприношення тварин, які спалювали на нахабному жертovníку, також вважалися "солодкими пахощами для Господа", як показано в нашому ключовому вірші та його контексті. (Левит 1:5-9). М'ясні або зернові приношення, коли їх спалювали на жертovníку згідно з вказівками Господа, також вважалися "солодкими пахощами". Левит 2:1-9

Вищезгадані церемонії Ізраїлю, які вважалися "солодкими пахощами", різними способами

вказували на служіння, послух і жертву Ісуса, які вознеслися до Бога як "пахуче приношення" (Ефесянам 5:5). (Ефесян 5:2). Посвячені послідовники Вчителя також запрошуються до жертви і хрещення в смерть Ісуса. (Римлянам 12:1; 6:3-4). Жертовність християнина спрямована, зокрема, на інших членів "тіла Христового". 1 Коринтян 12:12-14, 27

У Посланні до Филип'ян 4:18 апостол Павло, посилаючись на свідчення жертовності з боку церкви у Филипах, яка надіслала йому подарунок, коли він перебував у римській в'язниці, називає його "приношенням пахучим, жертвою приємною, приємною для Бога". Тут ми маємо авторитет самого Павла, який застосовує уроки ізраїльської skinії до церкви. Крім того, він показує, що Бог випробовує щирість нашої відданості Йому через щирість нашої жертви і служіння один одному.

Символіка нюху повинна допомогти нам розрізнити справжню відданість Богові від пустослів'я. Якщо ми не відчуваємо "запаху" жертовності, ми повинні замислитися над тим, наскільки глибоко вона проникла в наше життя. Якщо ми не відчуваємо "запаху" жертовності, ми

можемо задатися питанням, наскільки глибоко Істина оволоділа нашим духовним життям. Наше бачення Істини повинно відкривати привілей жертви і служіння в ім'я інших, а наша сердечна відданість Господу повинна спонукати нас швидко віддати своє життя, щоб інші могли бути благословенними. Таким чином, солодкий запах нашої відданості буде сильним. Івана 15:13; 1 Івана 4:7-11

День спокути

**Ключові вірші: "Десятого дня сьомого місяця зречися себе і не роби ніякої роботи... Бо цього дня за тебе буде зроблена покута, щоб очистити тебе. І будеш ти чистий перед Господнім лицем від усіх гріхів твоїх".
Левит 16:29-30**

**Вибрані місця з Писання:
Левит 16:2-9 та 11-19 і 27-34**

Сьогоднішній урок присвячений служінню в скинії, яке проводилося в щорічний День Спокути Ізраїлю, як записано в 16-му розділі книги Левит. Це важливе служіння відбувалося на десятий день сьомого місяця єврейського релігійного року. Це вважалося найурочистішою подією всього року, днем, коли первосвященик входив у Святеє - найпотаємніше приміщення скинії, щоб спокутувати гріхи народу. Для проведення богослужінь цього особливого дня первосвященик Аарон одягався не в свої звичайні

"шати слави і краси", а в жертвний одяг з білого льону. Вихід 28:2-39; Левит 16:4

Аарону було доручено принести бичка і козла для спокутних жертв. Бичка приніс сам Аарон, і він мав заколоти його на подвір'ї шкіні як жертву за гріх за себе і за свій дім. Жир бичка мав бути спалений на жертвнику. Через велику кількість жиру в бичку, він повинен був горіти несамоовито і утворювати густу хмару диму, яка здіймалася на очах у тих, хто стояв ззовні. Левит 16:3, 5-6 і 25

Потім Аарон мав наповнити кадилицю палаючим вугіллям, взятим з вогню на нахабному жертвнику, і внести її разом із запашними паощами у Святе, перше відділення шкіні. Кадило ставили на вершину Золотого Жертвника, а кадило посипали паощами, щоб утворився дим солодких паощів, який проникав крізь другу завісу до Святині. Коли все було ретельно виконано, Аарон міг безпечно увійти до Святині і приступити до останнього акту спокути. Там він повинен був покропити кров'ю бичка зверху і перед жертвником милосердя. вірші 12-14

За межами скинії, за межами табору, що оточував її, мав бути ще один вогонь. Там мали бути спалені огидні частини бика - шкіра, м'ясо і гній. Ця сцена була відкрита для огляду всіх ізраїльтян, що отаборилися навколо скинії, і різко відрізняла її від інших жертвних обрядів Дня викуплення, які були приховані лляними завісами, що оточували подвір'я скинії, і закритою природою Святого і Всесвятого. Так завершилося приношення бичка. вірш 27

Далі приносили козла в жертву за гріх. Для цього його слід було взяти з-поміж ізраїльського народу і принести перед Господом біля дверей скинії. Козла Господнього заколювали на подвір'ї скинії, а його кров вносили у Святеє і кропили так само, як це робили з кров'ю бичка. Шкіра, м'ясо і гній козла були так само спалені за межами ізраїльського табору. вірші 15 і 27

Павло писав, що "Все це сталося з ними (ізраїльтянами) на приклад нам. Вони були написані, щоб застерегти нас, що живемо наприкінці віку..." Вони були "тінню, тьмяним прообразом добрих прийдешнього" і "кращих

жертв", зосереджених в Ісусі. 1 Коринтян 10:11;
Євреїв 10:1; 9:23